

PRIMERA PART - **La professió de la fe**
SEGONA SECCIÓ - **La professió de la fe cristiana**
CAPÍTOL TERCER – **Crec en l'Esperit Sant**

ARTICLE 12

Crec en la vida perdurable (1020-1050)

- Unció dels Malats, sagrament pel viatge
 - perdó dels pecats (Pare)
 - unció (Esperit)
 - viàtic (Crist)

I. EL JUDICI PARTICULAR (1021-1022)

- La mort posa fi a la vida de l'home com a temps obert a l'acolliment o al refús de la gràcia divina
- “Al capvespre de la vida t'examinaran en l'amor” (St. Joan de la Creu, dichos 64)
 - purificació, cel o condemna.

II. EL CEL (1023-1030)

- Els qui moren en la gràcia i amistat amb Déu, i es troben perfectament purificats, viuen per sempre amb el Crist.
- Comunió de vida i amor amb la Santíssima Trinitat, la Mare de Déu, els àngels i els sants. Estat de felicitat suprem i definitiu.
- Jesús ens ha obert el cel amb la seva mort i resurrecció.
- Ultrapassa tota comprensió i tota representació.
- “Visió beatífica” = quan Déu dóna a l'home la capacitat de veure'l tal com és.
- Els benaurats continuen complint amb goig la voluntat de Déu.

III. LA PURIFICACIÓ FINAL O PURGATORI (1030-1032)

- Els qui moren en la gràcia i amistat amb Déu, i es no troben perfectament purificats, tot i tenir la salvació eterna assegurada, sofreixen una purificació.
- Fent referència a l'Escriptura, l'Església parla d'un foc purificador.
- Ja els jueus encarregaven sacrificis expiatoris pels morts.
- L'Església recomana
 - particularment el sacrifici de l'Eucaristia
 - almoines
 - indulgències
 - obres de misericòrdia

IV. L'INFERN (1033-1037)

- Déu no predestina ningú a l'Infern, sinó que vol que tots els homes se salvin.
- Autoexclusió de la comunió amb Déu i els benaurats.
- No ens podem unir a Déu si no hem elegit lliurement d'estimar-lo.
- Pecar contra Déu, contra els altres, o contra nosaltres mateixos.
- Morir en pecat mortal sense haver-se penedit i sense acollir l'amor misericordiós de Déu significa quedar-se separat d'ell definitivament per la nostra lliure elecció.
- Jesús ho anuncia amb termes greus, que afirmen la seva existència i la seva eternitat.
 - Jesús crida
 - a la responsabilitat amb què l'home utilitza la seva llibertat.
 - a la conversió urgent.

V. EL JUDICI FINAL (1038-1041)

- La resurrecció de tots els morts precedirà el Judici final: uns per la vida, i altres per la condemna.
- Tindrà lloc a l'hora del retorn gloriós de Crist, que dirà la paraula definitiva sobre la història, i que només el Pare decideix.
- Jesús, que és la Veritat, posarà al descobert
 - la veritat de la relació de cada home amb Déu: les últimes conseqüències del que ha fet cadascú
 - coneixerem el sentit últim de tota l'obra de la creació, de l'economia de la salvació, i comprendrem els camins admirables de la Providència de Déu
- El Missatge del Judici Final:
 - que l'amor és més fort que la mort.
 - que la Misericòrdia de Déu triomfa sobre el pecat dels homes.

VI. L'ESPERANÇA DEL CEL NOU I DE LA TERRA NOVA (1042-1050)

- Renovació misteriosa, que transformarà la humanitat i el món.
 - per a l'home, consumació de la unitat del llinatge humà, de la qual l'Església n'és sagrament. Mai més ferida pel pecat.
 - pel que fa al món: l'univers visible serà transformat, perquè serveixi els justos sense cap obstacle.
- Ignorem el temps i la manera com tot serà transformat.
- L'espera del cel nou i de la terra nova ha de desvetllar la sol·licitud per la cura de l'home i del món, en tot allò que ajudi al Regne de Déu.